

Sygnatura akt II C 206/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca Sędzia SR A. S.

Protokolant st. sekr. sąd. M. O.

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Towarzystwu (...) w W.

przeciwko A. Z.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt II C 206/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 12 lutego 2015 roku, wniesionym do Sądu Rejonowego w Bydgoszczy, skierowanym przeciwko A. Z., powód (...) Spółka Akcyjna V. (...) w W., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie adwokata wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 2.200,06 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 9 października 2014 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż w dniu 18 kwietnia 2014 roku w Ł. A. Z. kierujący pojazdem marki I. o numerze rejestracyjnym (...) uszkodził zaparkowany pojazd marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), którego właścicielem był M. N., podczas manewru jego omijania. Pozwany zbiegł z miejsca zdarzenia. Powód wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie 2.200,06 złotych. Pojazd marki I. o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność P. M. objęty był ochroną ubezpieczeniową odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w powodowym towarzystwie. Jako podstawę roszczenia wskazano art. 43 ust. 4 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

(pозew k. 2-5, pełnomocnictwo k.6, odpis KRS k. 7-15)

W dniu 25 czerwca 2015 roku Referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Bydgoszczy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt I Nc 2197/15.

(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 33)

Pozwany zaskarżył skutecznie powyższy nakaz zapłaty sprzeciwem z dnia 4 września 2015 roku. Pozwany podniósł zarzut niewłaściwości miejscowej Sądu Rejonowego w Bydgoszczy. W złożonym sprzeciwie pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, a także zwrot kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany zaprzeczył, jakoby spowodował uszkodzenie pojazdu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), oraz aby odjechał z miejsca zdarzenia. Wyjaśnił, iż w ramach pracy zarobkowej kilka razy dziennie jeździ do hotelu przy ulicy (...) obierać pranie. Pojazd I., jest kontrolowany przez koordynatora i właściciela, którzy nie stwierdzili uszkodzeń pojazdu, które musiałyby powstać w przypadku kontaktu obydwu samochodów. Parking hotelu jest monitorowany. Podkreślił, że nie było sytuacji, aby ktokolwiek próbował go zatrzymać, aby ochrona nie chciała wypuścić go z monitorowanego parkingu, na który zawsze wjeżdża. Pozwany wskazał, iż twierdzenie o jego zbiegnięciu z miejsca zdarzenia nie zostało przez powoda udowodnione. Pozwany nie był przesłuchiwany przez funkcjonariuszy Policji.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 36-41)

Postanowieniem z dnia 20 stycznia 2016 roku Sąd Rejonowy w Bydgoszczy stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i sprawę przekazał do Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi.

(postanowienie k. 60-60v)

W dniu 13 stycznia 2017 roku swój udział w sprawie zgłosił pełnomocnik pozwanego w osobie adwokata.

(pełnomocnictwo k. 113)

Do zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 kwietnia 2014 roku w Ł. na terenie parkingu Manufaktury przy ul. (...) stwierdzono uszkodzenie pojazdu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiącego własność M. N.. W pojeździe uszkodzony został lewy tylny błotnik. Przybyli na miejsce zdarzenia funkcjonariusze Policji w oparciu o relację Z. G. sporządzili notatkę urzędową, w której jako przyczynę uszkodzenia pojazdu marki F. opisali nie zachowanie bezpiecznego odstępu podczas omijania przez kierującego pojazdem marki I. o nr rej. (...), uderzenie przez niego w pojazd marki F. i odjechanie z miejsca zdarzenia bez pozostawienia swoich danych.

(kserokopia notatki urzędowej k. 23-23v, kserokopie notatników służbowych k. 71-78, zeznania świadka M. N. k. 92, zeznania świadka A. R. k. 120)

W dniu 18 kwietnia 2014 roku A. Z. prowadził pojazd marki I. o numerze rejestracyjnym (...) wykonując pracę dla P. M.. Pojazdem tym poruszał się także na terenie parkingu Manufaktury w Ł..

(zeznania pozwanego k. 121, bezsporne)

Pojazd marki I. o numerze rejestracyjnym (...) stanowił własność P. M., który na dzień zdarzenia tj. 18 kwietnia 2014 roku objęty był ochroną ubezpieczeniową odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w ramach polisy numer (...) w (...) Spółce Akcyjnej V. (...) w W..

(informacja o polisie k. 25-25v, zgłoszenie szkody k. 26)

P. C., pracujący u P. M., codziennie sprawdzał pojazdy dostawcze w firmie w zakresie ewentualnych uszkodzeń. W sytuacji stwierdzenia uszkodzeń pojazdu, był zobowiązany zawiadomić właściciela pojazdu, przeprowadzić z kierowcą rozmowę, ustalić czy była Policja. W 2014 roku P. C. nie stwierdził żadnych uszkodzeń pojazdu marki I., który prowadził pozwany.

(zeznania świadka P. C. k. 92-93, zeznania pozwanego k. 121)

Na podstawie decyzji z dnia 7 lipca 2014 roku pozwany wypłacił na rzecz M. N. kwotę odszkodowania w wysokości 2.200,06 złotych za szkodę wynikłą ze zdarzenia z dnia 18 kwietnia 2014 roku w pojeździe marki F. (...) nr rej. (...).

(decyzja k. 16)

Pismem z dnia 3 września 2014 roku, doręczonym w dniu 8 września 2014 roku powód wezwał A. Z. do zapłaty kwoty 2.200,06 złotych tytułem należności regresowej w terminie 30 dni od otrzymania pisma.

(wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru k. 18-19)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zawartych w aktach sprawy oraz na podstawie zeznań pozwanego i świadków. Sąd uznał, że przedstawione przez stronę powodową dokumenty były wiarygodnym dowodem, ich treść nie budziła wątpliwości Sądu, co do ich prawidłowości i autentyczności. Nie było też żadnych wątpliwości, co do zgodności kserokopii zawartych w aktach sprawy z oryginałami dokumentów. Ustaleniu stanu faktycznego na podstawie kserokopii dokumentów dokonano na podstawie przepisu art. 308 k.p.c.

Zeznania świadka M. C. okazały się nieprzydatne dla rozstrzygnięcia, gdyż świadek nie pamiętał zdarzenia z dnia 18 kwietnia 2014 roku (k.93).

Sąd oddalił wniosek pełnomocnika powoda o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka P. M. /k.91/ na okoliczność ustalenia odpowiedzialności powódki z tytułu zawartej umowy OC, oraz ustalenia, kto w dniu 18 kwietnia 2014 roku poruszał się pojazdem marki I.. Fakt kierowania pojazdem I. przez pozwanego w dniu szkody jak również objęcie tego pojazdu ochroną ubezpieczeniową przez pozwane towarzystwo były bezsporne.

Sąd oddalił wniosek pozwanego o zwrócenie się do Manufaktury w Ł. oraz Hotelu (...) w Ł. z uwagi na to iż w zakreślonym przez Sąd terminie pod rygorem oddalenia wniosku dowodowego zawartego w sprzeciwie pozwany nie podał danych osoby odpowiedzialnej za udzielenie tych informacji, tj. podmiotu posiadającego zdolność do czynności prawnych (k. 37, k. 69).

Zgodnie z art. 248 § 1 k.p.c. każdy obowiązany jest przedstawić na zarządzenie sądu w oznaczonym terminie i miejscu dokument znajdujący się w jego posiadaniu i stanowiący dowód faktu istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy, chyba że dokument zawiera informacje niejawne. Z kolei za nieuzasadnioną odmowę przedstawienia dokumentu przez osobę trzecią sąd, po wysłuchaniu jej oraz stron, co do zasadności odmowy, skáže osobę trzecią na grzywnę (art. 251 k.p.c.). Dlatego niezbędne było wskazanie podmiotu posiadającego zdolność do czynności prawnych.

Sąd oddalił spóźnione wnioski dowodowe pełnomocnika pozwanego tj. o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka K. P., o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków oraz o załączenie akt postępowania likwidacyjnego.

Sąd ocenił przede wszystkim, iż uwzględnieniu tych wniosków strony pozwanej sprzeciwia się treść art. 207 § 6 k.p.c., który stanowi, iż Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności.

Dopiero na ostatniej rozprawie wnioski zostały zgłoszone przez pełnomocnika pozwanego, przy czym strona ta nie uprawdopodobniła, że wniosków tych nie zgłosiła bez swojej winy, jak również tego, że ich uwzględnienie nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo podlega oddaleniu w całości.

Zgodnie z art. 3 ust 4 pkt 5 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o działalności ubezpieczeniowej (t.j. Dz. U. z 2013r, poz. 950) do czynności ubezpieczeniowych należy również prowadzenie postępowań regresowych oraz postępowań windykacyjnych związanych z wykonywaniem umów ubezpieczenia, reasekuracji oraz gwarancji ubezpieczeniowych.

Za podstawę prawną dochodzonego przez powoda roszczenia należy przyjąć art. 43 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2013r, poz. 392).

Zgodnie z tym przepisem, zakładowi ubezpieczeń oraz Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, w przypadkach określonych w art. 98 ust. 2 pkt 1, przysługuje prawo dochodzenia od kierującego pojazdem mechanicznym zwrotu wypłaconego z tytułu ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych odszkodowania, wówczas, gdy jeżeli kierujący:

- 1) wyrządził szkodę umyślnie, w stanie po użyciu alkoholu lub w stanie nietrzeźwości albo po użyciu środków odurzających, substancji psychotropowych lub środków zastępczych w rozumieniu przepisów o przeciwdziałaniu narkomanii;
- 2) wszedł w posiadanie pojazdu wskutek popełnienia przestępstwa;
- 3) nie posiadał wymaganych uprawnień do kierowania pojazdem mechanicznym, z wyjątkiem przypadków, gdy chodziło o ratowanie życia ludzkiego lub mienia albo o pościg za osobą podjęty bezpośrednio po popełnieniu przez nią przestępstwa;
- 4) zbiegł z miejsca zdarzenia.

W sprawie niniejszej powód wywodził swoje roszczenie w oparciu o wskazaną w pkt 4 powołanego przepisu podstawę tj. zbiegnięcie miejsca zdarzenia.

W odróżnieniu od typowego regresu ubezpieczeniowego zdefiniowanego w art. 828 § 1 KC (zgodnie z którym w braku odmiennego zastrzeżenia umownego z mocy prawa, z dniem zapłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela roszczenie ubezpieczającego przeciwko osobie trzeciej odpowiedzialnej za szkodę przechodzi z mocy prawa na ubezpieczyciela do wysokości zapłaconego odszkodowania), co do zasady zakładowi ubezpieczeń nie przysługuje prawo dochodzenia od sprawcy szkody zwrotu wypłaconego odszkodowania. Wiąże się to z personalizacją osoby odpowiedzialnej za wyrządzenie szkody - w klasycznej umowie ubezpieczenia jest to osoba trzecia, niezwiązana z ubezpieczającym (dodatkowo art. 828 § 2 KC nie dopuszcza do przechodzenia na ubezpieczyciela roszczeń ubezpieczającego przeciwko osobom, z którymi ubezpieczający pozostaje we wspólnym gospodarstwie domowym, za wyjątkiem szkód umyślnych). Tymczasem w przypadku obowiązkowego ubezpieczenia OC roszczenie regresowe przysługiwałoby przeciwko kierującemu pojazdem, będącemu jednocześnie ubezpieczonym. Dopuszczenie regresu w takiej sytuacji wypaczałoby cel i istotę ubezpieczenia, dlatego też możliwość jego dochodzenia jest ograniczona do taksatywnie wyliczonych, wyjątkowych przypadków.

Zbiegnięcie z miejsca wypadku oznacza samowolne oddalenie się sprawcy z miejsca zdarzenia, posiadające znamiona ucieczki, mające na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej, a więc uniemożliwienie lub utrudnienie ustalenia jego tożsamości, ukrycie przed organami ścigania samego zdarzenia lub też dodatkowo obciążających okoliczności, jak np. stanu po użyciu alkoholu, nieposiadania uprawnień wymaganych do kierowania. Inaczej ujmując, jest to ucieczka polegająca na szybkim, w zamiarze niezauważonym, opuszczeniu miejsca zdarzenia bez zamiaru powrotu. /tak J. J. M., K. N., P. S. w: komentarz do Ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych,

opubl. L., por. też: Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 25 sierpnia 1994 r., sygn. akt III CZP 107/94, Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 marca 2001, sygn. IV KKN 175/00, opubl. L./

Należy podkreślić, iż roszczenie regresowe zakładu ubezpieczeń - tak jak każde inne roszczenie - stosownie do art. 6 k.c., wymaga wykazania zasadności tego roszczenia zarówno co do okoliczności jego powstania, jak i jego rozmiarów. Zasada ta znajduje potwierdzenie w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego, według którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 kpc zdanie pierwsze).

Bierność strony w zakresie obowiązku dowodzenia swych twierdzeń nie zobowiązuje Sądu – poza wyjątkowymi przypadkami – do prowadzenia dowodu z urzędu. Jak wskazuje się w judykaturze Sądu Najwyższego nie jest rzeczą sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17.12.1996 w sprawie sygn. akt: I CKU 45/96, OSNC 1997 r., Nr 6-7, poz. 76). Jeśli zatem strona nie przedstawia dowodów, to uznać należy, że dany fakt nie został wykazany (udowodniony).

Na podstawie materiału dowodowego zebranego w sprawie należy uznać, iż powód reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika nie udowodnił okoliczności istotnych dla przyjęcia odpowiedzialności pozwanego. Bezsprzecznie w dniu 18 kwietnia 2014 roku doszło do uszkodzenia pojazdu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), jednakże odpowiedzialności za to uszkodzenie nie można przypisać A. Z.. W sprawie nie zostało udowodnione, aby to pozwany uszkodził pojazd F. (...), a także, aby następnie zbiegł z miejsca zdarzenia.

Kluczowe znaczenie dla niniejszej sprawy miałyby zeznania świadka Z. G., który widział zdarzenie i opisał je funkcjonariuszom Policji, którzy sporządzili krótkie notatki. Strona powodowa z uwagi na ciężki stan zdrowia Z. G., cofnęła wniosek o przesłuchanie tego świadka. Z zebranego materiału dowodowego wynika nadto, że w pojeździe marki I., prowadzonym przez pozwanego w dniu 18 kwietnia 2014 roku nie stwierdzono żadnych śladów ani uszkodzeń potwierdzających zaistnienie kolizji.

Dlatego powództwo nie mogło być uwzględnione.

Powód przegrał proces w całości. Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania winien zatem zwrócić na rzecz pozwanego poniesione przez niego koszty postępowania (art. 98 k.p.c.) na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 600 zł ustalone na podstawie ustalone na podstawie § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490).